

7 Φεβρουαρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

SPACE VIDEO GAMES LIMITED,

Ενάγουσα,

v.

ΠΛΟΙΟΥ "SILVER PALOMA",

Εναγομένου.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 131/90)

5 Δικονομία Ναυτοδικείου — Αίτηση αναστολής διαδικασίας — Γεγονότα που δικαιολογούν αναστολή της διαδικασίας — Παράλληλη διαδικασία σε Δικαστήριο στην Ελλάδα — Σημασία χρόνου καταχώρισης αίτησης αναστολής, αδικαιολόγητη καθυστέρηση συνεπάγεται απόρριψη της.

10 Μαρτυρία — Αίτηση αναστολής διαδικασίας — Γεγονότα ενόρκου δηλώσεως στην οποία στηρίζεται, πρέπει να αποδεικνύονται για να διευκρινίζεται η πραγματική βάση της αίτησης.

15 Η ενάγουσα - καθ'ης η αίτηση εταιρεία καταχώρισε αγωγή στο Κυπριακό Ναυτοδικείο αξιώνοντας αποζημιώσεις για παράβαση συμφωνίας ενοικίασης ή χρήσης μέρους του εναγομένου πλοίου "Silver Paloma" για την εγκατάσταση και εκμετάλλευση παιγνιομηχανών και τη λειτουργία καζίνο στον ίδιο χώρο καθώς και αποζημιώσεις για παράνομη κατακράτηση εξοπλισμού.

20 Οι εναγόμενοι - αιτητές, με αίτησή τους ζήτησαν αναστολή της διαδικασίας, την οποία στήριξαν στον ισχυρισμό ότι η ενάγουσα - καθ'ης η αίτηση εταιρεία πήρε σειρά παράλληλων μέτρων για το ίδιο θέμα σε Ελληνικό Δικαστήριο, το οποίο χαρακτήρισε σαν το κατάλληλο φόρουμ για την εκδίκαση της διαφοράς. Οι ισχυρισμοί των εναγομένων - αιτητών περιλαμβάνονταν στην ένορκη δήλωση που στήριξε την αίτησή τους αλλά δεν προσκόμισαν άλλη μαρτυρία.

25 Ο δικηγόρος των εναγομένων - αιτητών, εισηγήθηκε ότι το Ελληνικό Δικαστήριο ήταν καταλληλότερο για την εκδίκαση της διαφοράς,

επειδή η εκτέλεση της σύμβασης έγινε εκτός Κύπρου, οι μάρτυρες ήταν Έλληνες ναυτικοί των οποίων η κάθοδος στην Κύπρο θα ήταν δυσχερής και δαπανηρή για τους σκοπούς της δίκης, επειδή εφαρμοστέο δικαιο ήταν το ελληνικό γιατί η διαφορά αφορούσε τη διεξαγωγή επιχείρησης σε ελληνικό πλοίο και για τον πρόσθετο λόγο ότι δεν θα χανόταν το πλεονέκτημα που εξασφάλισε με την κατάθεση εγγύησης ΛΚ55.000 για την απελευθέρωση του εναγομένου πλοίου, όταν κατέπλευσε στη Λεμεσό. 5

Η ενάγουσα - καθ'ης η αίτηση εταιρεία ήγειρε θέμα καθυστερημένης υποβολής της αίτησης και κάλεσε το Δικαστήριο να την απορρίψει. 10

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Η άρνηση της πραγματικής βάσης της αίτησης από την ενάγουσα - καθ'ης η αίτηση εταιρεία και η αβεβαιότητα που προέκυψε ελλείψει άλλης μαρτυρίας ως προς την ύπαρξη αγωγής σε ελληνικό δικαστήριο και την αληθινή της φύση άφηναν την αίτηση χωρίς το αναγκαίο πραγματικό υπόβαθρο με κατάληξη την απόρριψή της. 15 20

(2) Η καθυστέρηση υποβολής της αίτησης αναστολής για τέσσερα χρόνια από της καταχώρισης της αγωγής ξεπερνούσε τα νόμιμα ανενkéntά όρια και συνεπώς η αίτηση δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή. 25

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Louis Vuitton v. Δέρμισσα Λίμπετ και Άλλης (1992) 1(B) A.A.Δ. 1453, 30

The Vasso (formerly Andria) [1984] 1 Lloyd's Law Rep. 235,

G. and C. Stamatekos v. Harms (1991) 1 A.A.Δ. 940, 35

Spiliada Maritime Corporation v. Cansulex Ltd [1987] A.C. 460,

The Atlantic Star [1974] A.C. 436,

K.S.R. Comercio e Industria de Papel S.A. και Άλλοι v. Bluecoral Navigation Limited (1995) 1 A.A.Δ. 309. 40

Αίτηση.

Αίτηση από το εναγόμενο πλοίο για αναστολή των διαδικασιών στην Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 131/90.

5

Μ. Μοντάνιος, για το Εναγόμενο πλοίο.

Α. Θεοφίλου, για την Ενάγουσα/Καθ' ης η αίτηση.

- 10 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Αντικείμενο της κρινόμενης αίτησης είναι η αναστολή των διαδικασιών στην αγωγή αυτή. Υπενθυμίζω τη φύση των θεραπειών που επιδιώκει η ενάγουσα/καθής η αίτηση εταιρεία (εφεξής η ενάγουσα) εναντίον της οποίας στρέφεται η αίτηση: αποζημιώσεις για παράβαση συμφωνίας ενοικίασης ή χρήσης μέρους του εναγόμενου πλοίου "Silver Paloma" για την εγκατάσταση και εκμετάλλευση παγνιομηχανών (slot machines). Και επίσης τη λειτουργία καζίνο στον ίδιο χώρο. Εγείρεται και δεύτερη απαίτηση για δολάρια Αμερικής 149.000 αξία μηχανημάτων και εξοπλισμού, που ανήκει στην ενάγουσα και, που σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, κατακρατήθηκε παράνομα μετά τη διάρρηξη της παραπάνω συμφωνίας. Το ίδιο ποσό αξιώνει η ενάγουσα, που είναι κυπριακή εταιρεία και έχει την έδρα της στη Λευκωσία και ως αποζημίωση για ζημιές που, όπως πάλιν ισχυρίζεται, προκλήθηκαν στην περιουσία της ενάγουσας από τους ιδιοκτήτες του πλοίου ή το πλήρωμά του. Ας σημειωθεί ότι το πλοίο ήταν νηολογημένο στον Πειραιά.
- 15
- 20
- 25

- Την αίτηση συνοδεύει ένορκος δήλωση στην οποία προέβη ο κ. Μ. Πικής, ασκούμενος τότε δικηγόρος στο δικηγορικό γραφείο του κ. Μ. Μοντάνιου. Η ουσία της είναι ότι η ενάγουσα πήρε σειρά παράλληλων μέτρων για το ίδιο θέμα σε ελληνικό δικαστήριο. Αυτό χαρακτηρίζεται, για τους λόγους που εκτενώς αναφέρει, ως το κατάλληλο φόρουμ (forum conveniens) για την εκδίκαση της διαφοράς, η οποία αποτελεί το υπόβαθρο της αγωγής. Παρατηρώ αμέσως ότι στην ένορκη δήλωσή του, που υποστηρίζει την ένσταση, ο διευθυντής της ενάγουσας κ. Κ. Κτωρίδης αρνείται συλλήβδην τους ισχυρισμούς αυτούς.
- 30
- 35

- Υπογραμμίζω πως δεν προσκομίστηκε άλλη μαρτυρία από πλευράς εναγομένου για να είναι σε θέση το δικαστήριο να εκτιμήσει με την απαιτούμενη βεβαιότητα τα σχετικά πραγματικά περιστατικά και να επιλύσει - υπό αυτό το πρίσμα - τη διάσταση που προκύπτει από την αμφισβήτησή τους. Για τα θέματα της αποδεικτικής διαδικασίας υπό όμοιες συνθήκες και τα συναφή προβλήματα
- 40

τα παραπέμπω στην Π. Ε. 7950 *Louis Vuitton v. Δέρμοσακ Λιμι-
τεδ και Άλλης* ημερ. 22/12/92. Είναι όμως ορθό να προσθέσω ότι
από την αγόρευση του κ. Θεοφίλου προκύπτει, άμεσα ή έμμεσα,
πως πράγματι εκκρεμούν κάποιες διαδικασίες στα ελληνικά δικασ-
τήρια.

5

Φαίνεται λοιπόν - υπό το πρίσμα των αγορεύσεων - ότι η ενά-
γουσα υπέβαλε τρεις αιτήσεις στα ελληνικά δικαστήρια, αλλά αφο-
ρούσαν μόνο ασφαλιστικά μέτρα εναντίον του πλοίου και άλλων.
Τα διαβήματα για προσωρινή προστασία έγιναν στις 15/6/90, 10
26/6/90 (αφού προηγουμένως αποσύρθηκε η πρώτη αίτηση) και
16/1/91. Οι λεπτομέρειες και ορισμένα σχετικά έγγραφα υπάχουν
σε προγενέστερες ένορκες δηλώσεις που έγιναν εκ μέρους του ενα-
γομένου σε άλλη διαδικασία στην αγωγή. Επρόκειτο για αίτηση
που καταχωρήθηκε την 19/7/90, με την οποία αμφισβητήθηκε η νο- 15
μιμότητα έκδοσης διατάγματος σύλληψης του πλοίου και η δικαιο-
δοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου να επιληφθεί της διένεξης. Τονί-
ζω πάλιν ότι από την πλευρά της ενάγουσας δεν υπάχκει ξεκάθαρη
παραδοχή για τα πιο πάνω διαβήματα και τις λεπτομέρειες που τα
αφορούν.

20

Η ενάγουσα και ο διευθυντής της περαιτέρω υπέβαλαν μήνυση
στις 10/9/90 κατά δύο εταιρειών, αξιωματικών του πλοίου και άλ-
λων. Τα πρόσωπα αυτά μεταγενέστερα, στις 8/4/93, κατέθεσαν άλ- 25
λη έγκληση εναντίον των μηνυτών τους. Πρόκειται, όπως αντιλαμ-
βάνομαι, για διαδικασίες ποινικού χαρακτήρα. Μου φαίνεται ότι
ούτε οι μηνύσεις αλλ' ούτε τα μέτρα για προσωρινή προστασία θα
μπορούσαν αφεαυτών να αιτιολογήσουν αναστολή των διαδικα-
σιών εδώ. Και δεν έχω αντιληφθεί να προβάλλεται απευθείας τέ- 30
τοιος ισχυρισμός. Αλλά χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα για να δι-
καιολογηθεί η θέση των εναγομένων ότι το κυπριακό δικαστήριο
δεν είναι το *forum conveniens*.

30

Σύμφωνα όμως με την ένορκη βεβαίωση του Μ. Πική, εκκρεμεί
ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς πολιτική αγωγή 35
εναντίον των πλοιοκτητών, η οποία καταχωρήθηκε την 1/8/91. Επι-
συνάπτεται αντίγραφο δικαστικής απόφασης (αρ. 668/92) με την
οποία διατάχθηκε η ενάγουσα να αποδείξει τους ισχυρισμούς της,
όπως αναφέρεται στο συνημμένο στη δήλωση του μάρτυρα έγγρα-
φο, με "κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο και μάρτυρες". Ο κ. Θεοφί- 40
λου παρατηρεί επί του θέματος "ότι η αγωγή εκείνη αφορά μόνον
αποζημιώσεις από αδικοπραξία", γεγονός που δέχονται οι εναγό-
μενοι. Όμως αντικείμενο της κυπριακής αγωγής είναι οι αποζη-
μιώσεις για παράβαση σύμβασης οι οποίες, συνεχίζει η αγόρευση,

40

"δεν έχουν αξιωθεί στο εξωτερικό".

5 Ο δικηγόρος των εναγομένων προώθησε πληθώρα λόγων που, κατά την εισήγησή του, επιβάλλουν την αναστολή της παρούσας αγωγής. Επικαλούμενος την απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της Βουλής των Λόρδων *Spiliada Maritime Corporation v. Cansulex Ltd.* [1987] A.C. 460, υποστήριξε ότι το ελληνικό δικαστήριο είναι καταλληλότερο για εκδίκαση της διαφοράς γιατί τα γεγονότα που περιστοιχίζουν την υπόθεση συνδέονται περισσότερο με την Ελλάδα παρά με την Κύπρο.

15 Εν πάση περιπτώσει η εκτέλεση της σύμβασης δεν έγινε εδώ, αλλά σε ελληνικό πλοίο έξω από τα κυπριακά χωρικά ύδατα. Έχει ειπωθεί συναφώς ότι οι μάρτυρες των εναγομένων είναι Έλληνες ναυτικοί και θα ήταν δυσχερής καθώς και δαπανηρή η κάθοδος τους στην Κύπρο για τους σκοπούς της δίκης. Ενώ αντίθετα ο διευθυντής της ενάγουσας δεν αντιμετωπίζει τις ίδιες δυσκολίες εφόσον προσέφυγε σε τόσες περιπτώσεις στην ελληνική δικαιοσύνη. Στο σημείο αυτό αντιπαρατέθηκε ότι τα καίρια πραγματικά περιστατικά, όπως η σύναψη της συμφωνίας, η παράδοση του εξοπλισμού στη Λεμεσό (την οποία παραδέχονται οι εναγόμενοι στην παράγραφο 3(1) της δήλωσής τους), έλαβαν χώραν εντός της δικαιοδοσίας. Το ίδιο συνέβηκε - όπως ισχυρίζεται η ενάγουσα και αναφορικά με τον τεματισμό της συμφωνίας, που είναι παραδεκτόν

20 25 ότι υπογράφηκε στη Λεμεσό.

Υποστηρίχθηκε ακόμα από τους εναγομένους, παρά την απουσία σχετικής ρήτηρας στη συμφωνία των διαδίκων, ότι αυτή διέπεται από το ελληνικό δίκαιο γιατί αφορούσε τη διεξαγωγή επιχειρήσης σε ελληνικής εθνικότητας πλοίο. Όλα αυτά προβλήθηκαν για να καταδειχθεί ο στενότερος δεσμός της υπόθεσης με την Ελλάδα που πρέπει να της δώσει το προβάδισμα στην ανάληψη δικαιοδοσίας.

35 Επισημαίνεται όμως ότι στην προαναφερθείσα αίτηση των εναγομένων δεν έχουμε την ίδια προσέγγιση. Έγινε επίκληση στην κυπριακή νομοθεσία (τον περί Συμβάσεως Νόμο, Κεφ. 149 και τον περί Οίκων Στοιχημάτων και περί Κυβείας Νόμο, Κεφ. 151) για να υποστηριχθεί η ακυρότητα της σύμβασης. Στο ίδιο το δικόγραφο της υπεράσπισης [παράγραφος 4(γ)] εκτίθεται ο ίδιος ισχυρισμός

40 ότι η σύμβαση είναι παράνομη γιατί προσκρούει στις διατάξεις των παραπάνω νομοθετημάτων. Μνημονεύονται επίσης στην παράγραφο 14(γ) και άλλες νομοθετικές διατάξεις για να υποστηριχθεί κάποια άλλη γραμμή υπεράσπισης.

Επιστέγασμα της εισήγησης των εναγομένων είναι πως υπάρχει ευχέρεια ή δυνατότης, στην περίπτωση φυσικά που η ενάγουσα κερδίσει στην Ελλάδα, να εκτελέσει την απόφαση εδώ ενόψει των διατάξεων του Άρθρου 21(1) του Κυρωτικού της Σύμβασης Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας Νόμου αρ. 55/84. Θα ήταν σωστό να υπομνήσω εδώ ότι η αναγνώριση και εκτέλεση επεκτείνεται και καλύπτει αποφάσεις σε ναυτικές υποθέσεις με βάση τις ρητές πρόνοιες του Άρθρου 1(1). Περαιτέρω έχει λεχθεί ότι η εταιρεία δε θα χάσει το πλεονέκτημα που εξασφάλισε με την κατάθεση εγγύησης για ποσό £55.000, το οποίο κατατέθηκε για την απελευθέρωση του εναγόμενου πλοίου όταν κατέπλευσε στη Λεμεσό. Το δικαστήριο, κατά την εισήγηση, μπορεί να θέσει ως όρο αναστολής τη συνέχιση της ισχύος της εγγύησης για να διατεθεί προς ικανοποίηση τυχόν ξένης απόφασης υπέρ της ενάγουσας, όρο που εκ των προτέρων οι εναγόμενοι αποδέχονται.

Η αντίκρουση στηρίχθηκε στο Άρθρο 22 του ίδιου νόμου που θεσπίζει τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων. Και κυρίως της παραγράφου (ε). Απόφαση είναι εκτελέσιμη με βάση τη διάταξη αυτή.

"22(ε) Αν καμιά αγωγή δεν έχει εγερθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων για την ίδια υπόθεση σε δικαστήριο του Συμβαλλόμενου Μέρους, στο έδαφος του οποίου ζητείται η αναγνώριση ή εκτέλεση, πριν από την έγερση της αγωγής για την οποία εκδόθηκε η απόφαση αυτή."

Η κυπριακή αγωγή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της ένορκης δήλωσης που υποστηρίζουν την αίτηση, τα οποία αφορούν στη ξένη αγωγή, είναι προγενέστερη. Κατατέθηκε στις 30/6/90. Έτσι η ενάγουσα δεν θα είχε, ενδεχομένως, το πλεονέκτημα που παρέχει η Σύμβαση.

Το αντεπιχείρημα αναφορικά με την εγγύηση είναι ότι πρόκειται για διαφορετικές αξιώσεις "και η οποιαδήποτε απόφαση του Ελληνικού Δικαστηρίου δε θα καλύπτει τις εδώ αξιούμενες θεραπείες". Περαιτέρω, για υποστήριξη της πρότασης έγινε παραπομπή στην υπόθεση *The Vasso (formerly Andria)* [1984] 1 Lloyd's Law Rep. 235 στη σελ. 242, που διακηρύσσει ότι η εγγύηση που δόθηκε σε αγωγή κατά πράγματος δεν μπορεί να επεκταθεί για να εξασφαλισθούν και απαιτήσεις σε κάποια άλλη διαδικασία. Η σκέψη της απόφασης διατυπώνεται ως εξής στην παράγραφο 6 της σύνοψης στη σελ. 236:

5 "On the law at present the Court's jurisdiction to arrest a ship in an action in rem should not be exercised for the purpose of providing security for an award which might be made in arbitration proceedings because the purpose of the exercise of the jurisdiction was to provide security in respect of the action in rem and not in some other proceedings."

10 Ένα άλλο κεντρικό θέμα, που έχει εγείρει η ενάγουσα, είναι η καθυστέρηση στην υποβολή της υπό πραγμάτευση αίτησης. Η αγωγή καταχωρίθηκε στις 30/6/90 και η αίτηση αναστολής της μετά 4 χρόνια, τον Απρίλιο του 1994. Οι εναγόμενοι υποστήριξαν πως η καθυστέρηση είναι απόλυτα δικαιολογημένη για τους εξής λόγους. Ουσιαστικά γεγονότα τα πληροφορήθηκαν πρόσφατα, υπονοώντας το χρόνο πριν την κατάθεση της παρούσας. Μέχρις ότου αυτά περιέλθουν σε γνώση τους το δικαστήριο ασχολείτο με την εκδίκαση άλλων αιτήσεων των εναγομένων. Ας σημειωθεί εδώ διευκρινιστικά ότι η δικογραφία είχε συμπληρωθεί μέχρι 24/5/93 και η υπόθεση ορίστηκε για ακρόαση στις 30/11/93. Στο μεταξύ οι εναγόμενοι υπέβαλαν αίτηση τροποποίησης του δικογραφημάτων τους. 20 Η τροποποιημένη δικογραφία έκλεισε την 1/2/94. Η κρινόμενη αίτηση καταχωρίθηκε τον Απρίλιο του 1994 και αφού η υπόθεση είχε επανορισθεί για ακρόαση.

25 Περαιτέρω έχει λεχθεί ότι η καθυστέρηση δεν είναι υπερβολική ή παράλογη. Ούτε προκάλεσε ζημία στην ενάγουσα. Η ανάπτυξη του λόγου αυτού είχε ως υπόβαθρο τη σκέψη ότι η καθυστέρηση σε τέτοιες περιπτώσεις αποκτά σημασία μόνον όταν τα δικαιώματα του διαδίκου να κινήσει αγωγή σε άλλη χώρα παραγράφονται, κάτι που δεν συμβαίνει στην περίπτωση αυτή. Την πρόταση του ο δικηγόρος των εναγομένων βάσισε στην υπόθεση **G. & C. Stamatekos v. Wilhem Harms** (1991) 1 Α.Α.Δ. 940. 30

35 Η αρχή της εκδίκασης διαφοράς από το κατάλληλο δικαστήριο εκφράστηκε πολύ καθαρά και με πληρότητα στη **Spiliada Maritime Corp.**, ανωτέρω, στη σελ. 476:

40 "The basic principle is that a stay will only be granted on the ground of forum non conveniens where the court is satisfied that there is some other available forum, having competent jurisdiction, which is the appropriate forum for the trial of the action, i.e. in which the case may be tried more suitably for the interests of all the parties and the ends of justice."

Θα πρόσθετα πως τα Αυστραλιανά δικαστήρια, επηρεασμένα

φράνεται από την προγενέστερη απόφαση *The Atlantic Star* [1974] A.C. 436, εφαρμόζουν αυστηρότερα κριτήρια από αυτά που καθιέρωσε η *Spiliada*, προτού διατάξουν αναστολή εκκρεμούσης αγωγής. Είναι άξια μνείας εδώ η παρατήρηση των εκδοτών του έργου "The Conflict of Laws", των Dicey & Morris 12η έκδοση, τόμος 1 στη σελ. 400 (υποσημείωση 22), που καθορίζει και το γνώμονα με τον οποίο κρίνεται το καταλληλότερο δικαστήριο:

"... a stay should be granted only if the court is such an unsuitable or inappropriate forum that continuance of the proceedings would work a serious injustice in that it would be oppressive and vexatious to the defendant."

Είναι φανερό ότι ολόκληρη η επιχειρηματολογία των εναγομένων έχει ως αφετηρία την ύπαρξη των παράλληλων διαδικασιών στις δύο χώρες, όπως τις εκθέτει η παραπάνω ένορκη βεβαίωση του Μ. Πικί. Το δικαστήριο όμως αδυνατεί να καταλήξει σε θετικές διαπιστώσεις, που θα του επέτρεπαν να προβληματιστεί, για το εφαρμόσιμο κριτήριο, στα πλαίσια των παραπάνω προσεγγίσεων στο όλο ζήτημα. Και αυτό ενόψει της αβεβαιότητας που δημιουργεί η κατηγορηματική άρνηση της πραγματικής βάσης της αίτησης από πλευράς ενάγουσας. Ακόμη και τα επιχειρήματα του κ. Θεοφίλου προβλήθηκαν υπό την αίρεση αυτή.

Η κατάσταση δεν επιτρέπει να αποφασισθούν τα πραγματικά περιστατικά ως προς την ύπαρξη της ελληνικής αγωγής και την αληθινή φύση της. Έτσι δεν είναι δυνατό να ερευνηθεί αν είναι εφαρμόσιμη η αρχή της *lis alibis pendens* σε συνδυασμό με τους κανόνες για τον καθορισμό του *forum conveniens*. Οποιοσδήποτε ειδικασίες επί του θέματος, όσο ελκυστικές και αν παρουσιάζονται, δεν είναι νοητό να αποτελέσουν το θεμελιακό υλικό της δικαστικής κρίσης. Η έλλειψη αυτή του πραγματικού υπόβαθρου με οδηγεί στην απόρριψη της αίτησης.

Υπάρχει και επιπρόσθετος λόγος, λόγος ουσίας, για τον οποίο άγομαι στο ίδιο συμπέρασμα. Από οποιαδήποτε οπτική γωνία και ακόμη χρονική αφετηρία η καθυστέρηση ξεπερνά τα νόμιμα και ανεκτά όρια. Δεν υπάρχει κανόνας δικαίου ούτε συνάγεται από τη *Stamatakos*, ανωτέρω, όπως εισηγήθηκαν οι εναγόμενοι, ότι η καθυστέρηση πρέπει να οδηγεί απαραίτητα σε απόσβεση αγώγιμου δικαιώματος διαδίκου στην αλλοδαπή για να συνιστά λόγο απόρριψης αίτησης για αναστολή. Ωστόσο δεν είναι σωστό ότι οι εναγόμενοι δεν ήξεραν τα ουσιαστικά γεγονότα. Αυτό προκύπτει απ' ότι οι ίδιοι ισχυρίζονται και μπορεί να επιβεβαιωθεί και από μία πρώτη

ματιά στο υλικό που συσσωρεύθηκε στο φάκελο.

5 Η υποχρέωση να αποταθεί ο ενδιαφερόμενος για αναστολή γίνεται με την πρώτη δυνατή ευκαιρία. Η αίτηση αυτής της φύσεως δεν αποτελεί εφεδρικό βέλος στη δικονομική φαρέτρα του διαδίκου στην περίπτωση που δεν τελεσφορούν προς όφελος του άλλα διαβήματα που έλαβε. Όπως στην προκείμενη περίπτωση που θίγηκε ανεπιτυχώς θέμα δικαιοδοσίας. Η προωθήθηκε διαδικασία τροποποίησης δικογραφήματος με πρωτοβουλία των αιτητών και όταν 10 ήδη η υπόθεση είχε ορισθεί για ακρόαση. Για τις αρνητικές επιπτώσεις της καθυστέρησης σε αίτηση αναστολής υπό όμοιες συνθήκες παραπέμπω στην απόφασή μου στην υπόθεση ***K.S.R. Comercio e Industria de Papel S.A. και Άλλοι v. Bluecoral Navigation Limited*** (1995) 1 Α.Α.Δ. 309.

15 Τη γνώμη που έχω σχηματίσει υποστηρίζει πιστεύω περαιτέρω η εξής περικοπή από τον Atkin's Court Forms 2η έκδοση, τόμος 37 (1990 issue) στη σελ. 192:

20 "An application for a stay of proceedings should be made as soon as practicable after the occasion for its making has arisen or has come to the applicant's knowledge."

25 Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.